

I. Pregelj:

Vseh mrtvih dan.

Saj trósimó rož na grobóve, ki dáje jesénski jih čas,
kaj hočete, dragi pokójni, daróv še drugačnih od nas?
Kaj v tihih gomilah po prazni še sreči srcé vam medli,
kaj res ste vsi taki še tam, kot ničémurni tukaj smo mi?

O vdova, ki z deco sirotno na možev sém grob si prišlâ,
ne joči! Kdor v Bogu je legel, ne ljubi, ne mara solzá,
je miren in srečen in ve, da Bog ti bo varih poslej,
ki varih je solnca na nebu in zvezdam v temotah brez mej.

*Kljubuješ, preizkušeni oče? Z otroki brez matere, kam?
Premisli: ti oče jim tukaj, za vse pa en Oče je tam;
Če mater jim vzel je, ne karaj, ne toži, ne kólni Bogá,
ki hotel je pač in odločil, da bodi jim ti varih za dva.*

*V očesa nedolžno zaupljiva otrokom svojim poglej
in nemih pogledov ponižno molitev umej:*

»Grobovi so tukaj, a tam si, mamica ti!«

»Pa se le nismo, o mamica draga, za vedno razšlil«

*»Grobovi so nemi, so mrtvi, a Ljubezen,
Ljubezen živi!«*

Ilustriral Marij Pregelj.